

UZASADNIENIE

M. K. w pozwie, który wpłynął do Sądu Rejonowego w Zgierzu w dniu 1 czerwca 2012 roku, skierowanym przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu wniósł o zasądzenie kwoty 40 000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 marca 2012 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, kwoty 110,27 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, kwoty 1 721,75 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 marca 2012 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów dojazdów, kwoty 150 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 marca 2012 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów rzeczy utraconych w wypadku, ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość wobec powoda oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych w tym, kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400,00 zł oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 34,00 zł.

Roszczenia pozwu powód wywodzi z wypadku drogowego z dnia 4 października 2010 r w wyniku, którego doznał poważnych obrażeń. Odpowiedzialność za naprawienie szkody ponosi Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, w prowadzonym postępowaniu nie ustalono sprawcy wypadku.

Wskazano, że pozwany po zgłoszeniu szkody wypłacił powodowi 13 000 zł z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, 183, 64 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, 70,00 zł tytułem zwrotu kosztów kserokopii dokumentacji medycznej i 2.404,50 zł tytułem zwrotu kosztów opieki.

(pozew k. 2-9)

Odpis pozwu został doręczony pozwanemu w dniu 14 maja 2013 roku

(potwierdzenie odbioru k. 146)

Pismem z dnia 28 maja 2013 roku powód zmodyfikował powództwo wnosząc o zasądzenie od pozwanego kwoty 110,27 zł tytułem kosztów leczenia z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu pozwu do dnia zapłaty.

(pismo powoda k. 129)

Pozwany w odpowiedzi na pozew, która wpłynęła do Sądu Rejonowego w Zgierzu w dniu 31 maja 2013 roku wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Pozwany wskazał, że nie kwestionuje okoliczności zdarzenia i swojej odpowiedzialności. Kwestionuje żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W ocenie pozwanego wypłacona do tej pory kwota 13.000 zł stanowi całość zadośćuczynienia należnego powodowi w związku ze skutkami wypadku.

(odpowiedź na pozew k. 131 – 135)

Powód w piśmie procesowym z dnia 4 lipca 2017 roku rozszerzył powództwo wnosząc o :

- 1) zasądzenie kwoty 27 000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 31 dnia od doręczenia pozwanemu rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty
- 2) zasądzenie tytułem utraconych dochodów za okres od sierpnia 2014 r do lipca 2017 r kwoty 29 877,79 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 31 dnia od doręczenia pozwanemu rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty
- 3) zasądzenie renty wyrównawczej w wysokości 1344,00 zł miesięcznie, płatnej do 10 –ego dnia miesiąca, począwszy od miesiąca sierpnia 2017 r

4) ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość wobec powoda za skutki wypadku

5) zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.200,00 zł wraz z opłatą od pełnomocnictwa w kwocie 34,00 zł.

(pismo procesowe k. 435 - 444)

Pozwany w piśmie procesowym, które wpłynęło do Sądu Rejonowego w Zgierzu w dniu 26 lipca 2017 roku wniósł o oddalenie powództwa w całości, w tym także w jego rozszerzonej części.

(pismo procesowe k. 475 - 477)

Postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i sprawę przekazał do rozpoznania i rozstrzygnięcia Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

(postanowienie k. 485)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Powód w wyniku wypadku drogowego w dniu 4 października 2010 r doznał poważnych obrażeń ciała. W toku prowadzonego dochodzenia nie ustalono sprawcy wypadku i postanowieniem z dnia 26 listopada 2010r umorzono dochodzenie. Odpowiedzialność za naprawienia szkody doznanej przez powoda ponosi Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.

(niesporne)

Powód został przewieziony do Wojewódzkiego Szpitala (...) - Curie w Z. gdzie przebywał na Oddziale (...) Urazowo-Ortopedycznej do 15.10.2010 roku. Stwierdzono u niego złamanie kłykcia kości piszczelowej lewej z przemieszczeniem i przeprowadzono zabieg operacyjny w postaci otwartej repozycji i stabilizacji dwoma śrubami, u powoda była szyna gipsowa stopowo – udowa. Powoda wypisano ze szpitala z zaleceniem kontynuowania leczenia w poradni ortopedycznej. Kolejnym etapem leczenia była u powoda rehabilitacja w ZOZ w Ł., gdzie powód przebywał od 30.11.2010 roku do 21.12. 2010 roku celem rehabilitacji lewej kończyny dolnej. Powód został skierowany na rehabilitację w ramach prewencji rentowej ZUS, rehabilitacja nie przyniosła rezultatu. Powstały uraz doprowadził do zmian zwyrodnieniowych stawu kolanowego oraz zaniku m. czworogłowego o 3cm. Ponadto występujące u powoda znaczne zaburzenia chodu doprowadziły do powstania u niego problemów z kręgosłupem w odcinku lędźwiowym, pogorszenia stanu zdrowia psychicznego.

(dokumentacja medyczna k. 15 – 57).

Powód w dniu wypadku miał 36 lat, był zdrowy i w pełni sprawny fizycznie. Obecnie na skutek wypadku porusza się o jednej kuli. Nie może uprawiać żadnych sportów. Nadal utrzymują się u powoda dolegliwości bólowe kończyny dolnej. Przed wypadkiem powód grał z synem w piłkę i koszykówkę, jeździł na rowerze. Przed wypadkiem pracował w zakładzie komunalnym i osiągał dochód w wysokości 1300 zł. Obecnie utrzymuje się z renty chorobowej. Obecnie oferowano mu pracę na recepcji busów za wynagrodzeniem w wysokości najniższej krajowej 1500 zł.

Po opuszczeniu szpitala przez powoda po wypadku B. M. szwagier powoda zawoził go do placówek medycznych takich jak przychodnie, na rehabilitację, do sanatorium w S. i W.. Rozliczał się z powodem w ten sposób, że za 100 km chciał 50 zł.

(zeznania powoda protokół rozprawy z dnia 31 stycznia 2018 roku 00:07:03 – 00:29:09 k. 507 – 508, zeznania świadka I. K. protokół rozprawy z dnia 9 października 2013 roku k. 185 odwrót, zeznania świadka H. K. protokół rozprawy z dnia 9 października 2013 roku k. 186, zeznania świadka B. M. protokół rozprawy z dnia 9 października 2013 roku k. 186).

Powód miał orzeczony umiarkowany stopień niepełnosprawności od 17 stycznia 2012 roku do 31 marca 2015r z ograniczeniem pracy w warunkach chronionych, która nie będzie obciążała kończyn dolnych. Orzeczeniem lekarza Orzecznika ZUS z dnia 09 marca 2012 roku powód został uznany za osobę częściowo niezdolną do pracy od 4 października 2010 roku do 31 marca 2013 roku w związku ze stanem narządu ruchu. Orzeczeniem lekarza Orzecznika ZUS z dnia 06 lipca 2017 roku powód został uznany za częściowo niezdolną do pracy do 31 stycznia 2018 roku. Orzeczeniem lekarza Orzecznika ZUS z dnia 06 lipca 2017 roku powód został uznany za częściowo niezdolną do pracy do 31 stycznia 2018 roku, orzeczeniem z dnia 4 stycznia 2018 roku jest częściowo niezdolny do pracy do 31 stycznia 2020 roku.

Przed wypadkiem w 2010 roku powód pracował jako pracownik gospodarczy i osiągał wynagrodzenie w wysokości minimalnego wynagrodzenia.

(orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 58 -59, umowa o pracę k. 60, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 65, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 470, zaświadczenia k. 61 – 62, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 470, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 515- 516).

Wynagrodzenie minimalne od 1 stycznia 2010 roku wynosiło 1317 zł brutto, od 1 stycznia 2014 r wynosiło 1680 zł brutto, od 1 stycznia 2016 roku wynosiło 1850 zł brutto.

((...) /wynagrodzenie minimalne).

Powód w okresie od sierpnia 2014 roku do końca marca 2015 roku osiągał dochód w wysokości 1680 zł brutto

(umowa o pracę k. 454).

W okresie od 1 października 2015 roku do 31 marca 2017 r powód pracował jako sprzątacze, pracownik dozoru w spółce (...). Przeciętne wynagrodzenie powoda z ostatnich trzech miesięcy wynosiło 1850 zł brutto co stanowiło minimalne wynagrodzenie.

Umowa została rozwiązana z powodem za porozumieniem stron.

(zaświadczenia o zarobkach k. 458 – 459, zeznania powoda protokół rozprawy z dnia 31 stycznia 2018 roku 00:24:27 – 00:29:09 k. 508).

Powód od 1 sierpnia 2016r do 31 lipca 2017 r miał ustaloną rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w wysokości 592,84 zł miesięcznie. Od marca 2017 roku wysokość renty wynosi 651,50 zł.

(decyzja ZUS- u k. 446 – 447 , k. 450).

Z punktu widzenia ortopedycznego u powoda rozpoznano staw rzekomy kłykcia przyśrodkowego kości piszczelowej lewej, po wieloodłamowym złamaniu. Upośledzenie funkcji stawu kolanowego z zespołem bólowym. Zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym. Wypadek w dniu 4 października 2010r. spowodował u powoda długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 13 % według pozycji 155a i trwały w wysokości 2% według punktu 155 c. Długotrwały uszczerbek na zdrowiu wyniósł 13 % według pozycji 155a. Ocena wielkości uszczerbku na zdrowiu powoda zgodnie z pozycja 155a tj., 13 % jest konieczna i wystarczająca, ponieważ punkt 155 a - dotyczy następstw uszkodzenia struktur stawu, według pozycji 156 należy ocenić inne skutki obrażeń kolana, a więc te które nie są bezpośrednio wskazane w punkcie 155.

Rozmiar cierpień fizycznych powoda był w początkowym okresie stopnia znacznego, następnie zmniejszał się. Powód miał dolegliwości bólowe kolana lewego, bóle kręgosłupa i stawu biodrowego prawego, które związane były z zaburzeniami statyki i chodu oraz koniecznością posługiwania się kulami przy chodzeniu. Następstwa wypadku z dnia 4.10.2010 r. mogą powodować u powoda konieczność zabiegu operacyjnego – alloplastyki stawu kolanowego. Należy liczyć się u powoda z rozwojem zmian zwyrodnieniowych lub koniecznością leczenia wszczępienia protezy stawu

kolanowego, nie sposób u powoda przewidzieć stopnia nasilenia potencjalnych zmian, ani czasu ich wystąpienia. Charakter złamania nie pozwala na przywrócenie pełnej sprawności narządu ruchu powoda, następstwa wypadku powód odczuwał będzie do końca życia.

Stan zdrowia powoda wpływał na jego aktywność życiową i zawodową. Powód nie może wykonywać pracy wymagającej stania oraz pracy w ruchu, może wykonywać pracę siedzącą wymagającą sprawności kończyn górnych. Powód nie może wykonywać czynności wymagających pełnej sprawności kończyn dolnych. Powodowi dostępne są zajęcia wymagające sprawności kończyn górnych bez konieczności zmiany miejsca, dźwigania i prac na wysokościach. Powód wymagał stosowania leków przeciwbólowych i przeciwzакrzepowych oraz stosowania kul ortopedycznych.

(opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii M. S. k. 220 – 224, opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii A. F. k. 285 – 289, opinii uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu ortopedii A. F. k. 327 – 328)

Z punktu widzenia neurologicznego powód w wyniku wypadku doznał uszczerbku na zdrowiu pod postacią średnio nasilonego zespołu korzonkowego lędźwiowo-krzyżowego o wysokości 7,5% zgodnie z punktem 94 c. Z punktu widzenia neurologicznego po wypadku powód nie wymagał pomocy osób trzecich. Powód wymagał, wymaga oraz wymagać będzie zażywania lekarstw, poruszania się przy pomocy kul ortopedycznych oraz pozostawania pod specjalistyczną opieką lekarską, rehabilitacji. Powód nie mógł, nie może oraz z wysokim prawdopodobieństwem nie będzie mógł wykonywać pracy fizycznej obciążającej kończynę dolną i dolny odcinek kręgosłupa. W obecnym stanie powód mógłby wykonywać jedynie prace siedzące z obciążeniem jedynie kończyn górnych np. przy monitorowaniu obiektu jako na przykład portier. Odniesione przez powoda obrażenia mają ogromny wpływ na zdolność powoda do wykonywania pracy zarobkowej, w szczególności pracy w zawodzie wyuczonym i dotychczas wykonywanym. Powód nie jest w stanie wykonywać pracy na stanowisku, na którym był zatrudniony przez wypadkiem. Z perspektywy 4 lat po wypadku, wydaje się również mało prawdopodobne by w przyszłości odzyskał w pełni taką zdolność. Powód może podjąć jakąkolwiek pracę zarobkową w związku z obrażeniami odniesionymi w wypadku w warunkach pracy chronionej przy dostosowaniu do niego stanowiska pracy.

(opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii P. R. k. 238 – 246)

Obrażenia powstałe w wyniku wypadku z dnia 04.10.2010 r. wywołały u powoda cierpienia fizyczne znacznego stopnia spowodowane bólem związanym z samym urazem oraz zabiegiem operacyjnym, dolegliwościami z układu żylnego zmuszającymi do poruszania się przez 2 miesiące na wózku inwalidzkim. Od 3 miesiąca do chwili obecnej są miernie nasilone w związku z otrzymującym się bólem kończyny dolnej lewej oraz okresowo występującymi bólami kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego. Powód w wyniku złamania bliższej nasady kości piszczelowej, powikłanego stawem rzekomym, z współistniejącymi zanikami mięśniowymi, ograniczeniem ruchomości stawu kolanowego i przewlekłym zespołem bólowym doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15% wg pkt 155 a i 155 c.

U powoda w pierwszym okresie po urazie wystąpiły objawy uszkodzenia układu żylnego kończyny dolnej lewej .

W następstwie wypadku u powoda będzie rozwijać się przedwczesna samoistna choroba zwyrodnieniowa narządu ruchu w wyniku przeciążenia stawów kończyny dolnej lewej i stawu kolanowego prawego oraz przyspieszenia rozwoju samoistnej choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa.

Zakup suplementów diety na kwotę 40,27 zł był wydatkiem uzasadnionym.

Powód po wypadku nie mógł i nadal nie może wykonywać pracy w wyuczonym zawodzie tokarza – ślusarza ani na wykonywanym do dnia wypadku stanowisku pracownika gospodarczego. Powód może wykonywać prace siedzące, angażując wyłącznie kończyny górne z ograniczeniem przesuwania lub podnoszenia ciężarów powyżej 5 kg.

(opinia biegłego sądowego z zakresu rehabilitacji medycznej k. 199 – 206)

Z punktu widzenia psychiatrycznego u powoda w związku z wypadkiem nie wystąpiły żadne konsekwencje natury psychicznej. Po wypadku powód odczuwał cierpienia psychiczne miernego stopnia przez okres około 3 tygodni

związane z urazem nogi. Z punktu widzenia psychiatrycznego u powoda nie stwierdza się uszczerbku na zdrowiu, który wystąpił po wypadku. Stan zdrowia psychicznego powoda kształtowałby się tak samo, gdyby powód nie uległ wypadkowi.

(opinia biegłego sądowego psychiatry K. W. k. 194 – 197 , opinia uzupełniająca biegłego sądowego psychiatry K. W. k. 262 – 263)

Z punktu widzenia psychologicznego stwierdzone na podstawie badania psychologicznego zaburzenia stanu psychicznego powoda nie mają związku przyczynowo – skutkowego z wypadkiem. Uraz kończyny dolnej w czasie wypadku oraz nieodzyskanie pełnej sprawności, wpłynęło na ograniczenie aktywności powoda oraz utrudniło mu podjęcie pracy, subiektywne przeżywanie tego stanu było spowodowane obniżeniem możliwości adaptacyjnych, wywołanych przez wcześniej rozpoznane zaburzenia funkcjonowania psychicznego powoda, które to zaburzenia trwają nadal niezależnie od skutków wypadku powodowałyby zaburzenia powoda.

Wypadek nie spowodował u powoda pogłębienia organicznych zaburzeń (...) ponieważ obrażenia w jego efekcie odniesionych obrażeń ciała powoda polegały na złamaniu kłykcia przy środkowego kości piszczelowej lewej. Powód podczas wypadku nie doznał żadnych obrażeń głowy, które mogły by spowodować uszkodzenia w obrębie (...). Stwierdzone u niego organiczne zaburzenia (...) istniały już przed wypadkiem.

(opinia biegłego sądowego psychologa A. T. k. 302 – 311, opinia uzupełniająca biegłego sądowego psychologa A. T. k. 373 – 375)

Powód zgłosił szkodę pozwanemu w dniu 10 grudnia 2010 roku. Roszczenie sprecyzował w piśmie z dnia 07 grudnia 2010 roku żądając zapłaty kwoty 30 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną w wypadku krzywdę.

Pozwany przyznał powodowi decyzją z dnia 11 kwietnia 2011 roku zadośćuczynienie w wysokości 13 000 zł oraz kwotę 183,64 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, 70 zł zwrotu kosztów kserokopii dokumentacji medycznej. Pismem z dnia 23 lutego 2011 roku, które wpłynęło do pozwanego w dniu 2 marca 2011 roku powód sprecyzował roszczenie domagając się od pozwanego kwoty 150 000 zł tytułem zadośćuczynienia i 3600 zł tytułem zwrotu kosztów opieki. Decyzją z dnia 8 czerwca 2011 roku pozwany przyznał powodowi kwotę 2 404,50 zł tytułem zwrotu kosztów opieki.

Pismem z dnia 29 grudnia 2011 roku pozwany przyznał powodowi kwotę 2 459,69 zł tytułem utraconych zarobków.

Pismem z dnia 27 stycznia 2012 roku doręczonym pozwanemu w dniu 3 lutego 2012 roku powód wniósł o ponowne rozpoznanie sprawy domagając się przyznania kwoty 50 000 zł tytułem zadośćuczynienia, 3 990 zł tytułem kosztów opieki osób trzecich, 675 zł tytułem kosztów diety, 1709,80 zł tytułem kosztów dojazdów do placówek medycznych i 150 zł tytułem zwrotu kosztów spodni utraconych w wypadku.

Pozwany pismem z dnia 1 marca 2012 roku odmówił wypłaty powodowi dalszych świadczeń.

(niesporne, zgłoszenie szkody k. 10, pismo pozwanego k.89, pismo pozwanego k. 102, pismo powoda k.72, pismo pozwanego z dn. 29.12.2011 r, pismo powoda k. 155, pismo pozwanego z dnia 1.03.2012 roku – w aktach szkody)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo częściowo zasługuje na uwzględnienie. Pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności, zatem istota rozstrzygnięcia sprowadzała się do oceny wysokości zgłoszonych roszczeń.

Co do zasady owej odpowiedzialności, wynika z treści przepisu art. 98 ust.1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm w zw. z art. 436§2 k.c., a zgodnie z art. 109 ust. 1 tej ustawy, pozwany obowiązany był zaspokoić roszczenia powoda w terminie 30 dni, licząc od dnia otrzymania akt szkody od (...) S.A, który likwidował szkodę.

Należność z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę (art. 445 § 1 KC) winna być w takim stopniu „odpowiednia”, aby poszkodowany za jej pomocą mógł zatrzeć lub co najmniej złagodzić odczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną (por. uchwałę SN z dnia 8 grudnia 1973r., III CZP 37/73, OSNCP 1974/9/145) a priorytetową funkcją tej instytucji jest funkcja kompensacyjna (por. m.in. wyrok SN z dnia 10 marca 2005r., IV CSK 80/05, OSNC 2006/10/175).

Zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości, a więc prognozy na przyszłość (por. wyrok SN z dnia 3 lutego 2000r., I CKN 969/98, Lex nr 50824).

Podkreślić trzeba, że mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowiłoby niedopuszczalne uproszczenie, niezajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 KC (np. wyrok SN z dnia 9 listopada 2007r., V CSK 245/07, OSNC-ZD 2008, nr 4, poz. 95, wyrok SN z dnia 28 czerwca 2005r., I CK 7/05, Lex nr 153254).

W orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że ocena rozmiaru krzywdy wymaga uwzględnienia nasilenia cierpień, długotrwałości choroby, rozmiaru kalectwa, trwałości następstw zdarzenia oraz konsekwencji uszczerbku na zdrowiu w dziedzinie życia osobistego i społecznego (por. m.in. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999r., w sprawie II UKN 681/98, OSNP 2000, nr 16, poz. 626).

Sąd Okręgowy podziela również stanowisko SN wyrażone w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 września 2002r. w sprawie IV CKN 1266/00, zgodnie z którym intensywność cierpień z powodu kalectwa jest większa u człowieka młodego.

Przenosząc powyższe rozważania do realiów rozpoznawanej sprawy, podnieść trzeba, że skutki wypadku dotknęły powoda, który miał wówczas 36 lat, był zdrowy i w pełni sprawny fizycznie. Obecnie na skutek wypadku porusza się o jednej kuli. Nie może uprawiać żadnych sportów. Przed wypadkiem powód grał z synem w piłkę i koszykówkę, jeździł na rowerze, zaś na skutek wypadku powód doznał łącznie 22,5 % uszczerbku na zdrowiu w tym jak wynika z opinii biegłego ortopedy S. 2 % uszczerbku trwałego. Uszczerbek w tym zakresie Sąd oparł na opinii biegłego S. ponieważ późniejsza opinia biegłej ortopedy A. F. nie odnosiła się do uszczerbku na zdrowiu w tym zakresie. Równocześnie Sąd ustalił zakres uszczerbku na zdrowiu z punktu 155 a na 13 % w oparciu o opinię biegłej A. F.. W tym zakresie Sąd nie oparł się na opinii biegłego S. bowiem opinia wydana przez biegłą A. F. oparta była o późniejsze badanie stanu zdrowia powoda i w związku z tym Sąd opinię tę uznał za bardziej miarodajną opartą na aktualniejszym badaniu powoda.

Z punktu widzenia neurologicznego powód w wyniku wypadku doznał uszczerbku na zdrowiu pod postacią średnio nasilonego zespołu korzonkowego lędźwiowo-krzyżowego o wysokości 7,5% zgodnie z punktem 94 c.

Rozmiar cierpień fizycznych powoda był znaczny w początkowym okresie a następnie się stopniowo zmniejszał.

U powoda rozpoznano staw rzekomy kłykcia przyśrodkowego kości piszczelowej lewej, po wieloodłamowym złamaniu. Upośledzenie funkcji stawu kolanowego z zespołem bólowym. Zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym. Powód miał dolegliwości bólowe kolana lewego, bóle kręgosłupa i stawu biodrowego prawego, które związane były z zaburzeniami statyki i chodu oraz koniecznością posługiwania się kulami przy chodzeniu. Stan zdrowia powoda wpływał na jego aktywność życiową i zawodową. Powód nie może wykonywać czynności wymagających pełnej sprawności kończyn dolnych.

Uwzględniając powyższe okoliczności oraz przedstawione dyrektywy orzekania w sprawach o zadośćuczynienie, Sąd uznał, że zadośćuczynienie adekwatne do rozmiaru krzywdy powoda wynosi 70 000 zł, a zważywszy że pozwany wypłacił z tego tytułu 13.000 zł, zasądzone na rzecz powoda dopłatę zadośćuczynienia w wysokości 57 000zł.

Kwota zadośćuczynienia nie może stanowić sumy symbolicznej, musi bowiem przedstawiać realną wartość (por. m.in wyrok SA w Łodzi z dnia 7 września 2012r., I ACa 640/12) i dyrektywę tę realizuje zadośćuczynienie w wysokości 70.000 zł. Żądanie zasądzenia kwoty wyższej jako wygórowane Sąd oddalił.

O odsetkach ustawowych od zadośćuczynienia, Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 481 §1k.c. oraz 109 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm) zgodnie z którym (...) obowiązany był zaspokoić roszczenia powoda w terminie 30 dni, licząc od dnia otrzymania akt szkody od (...) S.A, który likwidował szkodę. Z uwagi na to, że w toku postępowania likwidacyjnego powód zgłosił pozwanemu szkodę w dniu 10 grudnia 2010 roku zaś w dniu 27 stycznia 2012 roku zgłosił pozwanemu wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy i pozwany w odpowiedzi pismem z dnia 1 marca 2012 roku odmówił wypłaty świadczeń odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 40 000 zł zostały zasądzone od 1 marca 2012 roku, zaś od kwoty 17 000 zł od dnia 21 sierpnia 2017 roku tj., 30 dni od dnia dowiedzenia się przez pozwanego o rozszerzeniu powództwa tj., od odpowiedzi pozwanego z dnia 21 lipca 2017 roku na rozszerzenie powództwa (z uwagi na to, że kolejne pismo powoda rozszerzające powództwo obejmowało wyższą kwotę zadośćuczynienia i stanowiło kolejne rozszerzenie).

Zgodnie z art. 444 § 1 KC, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Powód wykazał złożoną fakturą i pokwitowaniem z tego tytułu koszty na które składały się kwota 100 zł tytułem zniszczonych w wyniku wypadku spodni ustalona z uwzględnieniem art. 322 k.p.c , kwota 40,27 zł tytułem suplementów diety, kwota 70 zł tytułem kosztów wykonanego USG żył w związku z podejrzeniem u powoda procesu zakrzepowego co wynikało ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego co stanowi łącznie kwotę 210,27 zł.

Sąd uznał za uzasadnione koszty dojazdów powoda do placówek medycznych takich jak przychodnie lekarskie, na rehabilitację, do sanatorium w wysokości 1200 zł. Zweryfikowane przez Sąd odległości na pokonywanej trasie G. – Z. - odwiedzin rodziny u powoda w Szpitalu wyniosły łącznie 720 km, oraz wyjazdy do Sanatorium, przychodni , na rehabilitację powoda wyniosły łącznie 870 km, co daje sumę około 1600 km. Średnie zużycie paliwa wynosiło 8,5 L na 100 km i przy przyjęciu, że w tym czasie 1 L benzyny wynosił 4,80 zł stanowi łącznie około 700 zł tytułem kosztów paliwa. Należy wskazać, że Rozporządzenie Ministra Transportu z dnia 23 października 2007 roku (Dz.U. nr 201, poz.1462) w sprawie zwrotu kosztów używania do celów służbowych pojazdów nie będących własnością pracodawcy nie ma zastosowania w sprawie wobec braku wystąpienia relacji pracownik – pracodawca (por. uchwałę SN z dnia 29 czerwca 2016 roku, III CZP 26/16).

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie powoda po wypadku B. M. szwagier powoda zawoził do placówek medycznych takich jak przychodnie, na rehabilitację, do sanatorium w S. i W.. Rozliczał się z powodem w ten sposób, że za 100 km chciał 50 zł. Stąd po doliczeniu do kwoty 700 zł tytułem paliwa na dojazdy do placówek medycznych opłat dla osoby kierującej samochodem należało zasądzić razem kwotę 1200 zł.

Powód poniósł koszty związane z dojazdami do placówek medycznych obejmujące dojazdy powoda jak też osób bliskich w celu odwiedzin powoda w tych placówkach, a powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie, że poszkodowany może żądać kompensaty również i takich kosztów (por. np. wyrok SN z dnia 7 października 1971r., II CR 427/71).

W tym stanie rzeczy, Sąd z uwzględnieniem przepisu art. 322 KPC zasądził tytułem dopłaty odszkodowania kwotę 1410,27 zł (100 zł spodnie + 1200 zł dojazdy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 marca 2012 roku, od kwoty 110,27 zł z odsetkami od dnia 15 maja 2013 roku tj., od dnia następnego po doręczeniu odpisu pozwu w dniu 14 maja 2013 roku, gdyż powód nie żądał od pozwanego tej kwoty przed wniesieniem pozwu (k. 146), zaś podstawę prawną odsetek stanowią powołane wcześniej przepisy.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako wygórowane i nieudowodnione.

Pozwany nie wykazał utraconych zarobków za okres od sierpnia 2014 roku do lipca 2017 roku w kwocie 29 877,79 zł.

Powód przed wypadkiem pracował i osiągał minimalne wynagrodzenie.

Powód w okresie od sierpnia 2014 roku do końca marca 2015 roku osiągał dochód w wysokości 1680 zł brutto.

W okresie od 1 października 2015 roku do marca 2017 r powód pracował jako sprzątac, pracownik dozoru w spółce (...). Przeciętne wynagrodzenie powoda z ostatnich trzech miesięcy wynosiło 1850 zł brutto co stanowiło minimalne wynagrodzenie. Powód nie wykazał, że w okresie od kwietnia 2015 roku do 30 września 2015 roku a także od kwietnia 2017 roku do chwili obecnej nie mógł pracować.

Powód od 1 sierpnia 2016r do 31 lipca 2017 r miał ustaloną rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w wysokości 592,84 zł miesięcznie. Od marca 2017 roku wysokość renty wynosi 651,50 zł. Powód ma faktyczne możliwości dorabiania. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że powód nie może wykonywać pracy fizycznej obciążającej kończyny dolne i dolny odcinek kręgosłupa. Powód może jednak wykonywać prace siedzące z obciążeniem kończyn górnych np. jako portier, kasjer, chałupnictwo, czy też przy produkcji w pozycji siedzącej, a podkreślić trzeba, że jest obecnie najniższe bezrobocie od ponad 90 lat i pracodawcy poszukują pracowników.

W okresie od sierpnia 2014 roku do lipca 2017 roku powód pracował w takim charakterze i osiągał dochód w wysokości minimalnego wynagrodzenia. Powód nie wykazał, że gdyby nie wypadek to nie uzyskałby wynagrodzenia wyższego od minimalnego. Sam przyznał, że proponowano mu wynagrodzenie za pracę w granicach najniższej krajowej 1500 zł do wypłaty z której to oferty pracy zrezygnował. Powód nie udowodnił także, by faktycznie dorabiał do otrzymywanego uprzednio wynagrodzenia. Powód nie wykorzystuje swoich, ograniczonych wprawdzie, lecz istniejących, możliwości zarobkowania. W sytuacji, gdyby powód nie doznał wypadku mógłby pracować jako pracownik gospodarczy, lecz nie wykazał, że zarabiałby na tym stanowisku kwotę przekraczającą minimalne wynagrodzenie.

Powód miał orzeczony umiarkowany stopień niepełnosprawności od 17 stycznia 2012 roku do 31 marca 2015r z ograniczeniem pracy w warunkach chronionych, która nie będzie obciążała mu kończyn dolnych.

Orzeczeniem lekarza Orzecznika ZUS z dnia 09 marca 2012 roku powód został uznany za osobę częściowo niezdolną do pracy od 4 października 2010 roku do 31 marca 2013 roku w związku ze stanem narządu ruchu. Orzeczeniem lekarza Orzecznika ZUS z dnia 06 lipca 2017 roku powód został uznany za częściowo niezdolną do pracy do 31 stycznia 2018 roku, orzeczeniem z dnia 4 stycznia 2018 roku jest częściowo niezdolny do pracy do 31 stycznia 2020 roku.

Zgodnie z treścią art. 444 §2 k.c., jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody w postaci odpowiedniej renty. Powód dochodził renty wyrównawczej za okres od sierpnia 2017 roku w wysokości 1344,00 zł miesięcznie. Powództwo w tym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód nie wskazał innych okoliczności faktycznych poza utraconymi dochodami, które uzasadniałyby jego roszczenie.

Powód nadal odczuwa skutki wypadku, rokowania na przyszłość są niepewne. Jak wynika z opinii biegłego neurologa powód wymagać będzie zażywania leków, poruszania się przy pomocy kul ortopedycznych oraz pozostawania pod specjalistyczną opieką lekarską.

Jak wynika z opinii biegłego ortopedy charakter złamania u powoda nie pozwala na przywrócenie mu pełnej sprawności narządu ruchu, następstwa wypadku powód odczuwał będzie do końca życia i mogą one powodować u powoda konieczność wykonania zabiegu operacyjnego – alloplastyki stawu kolanowego zatem Sąd na podstawie art. 189 KPC uwzględnił roszczenie w zakresie odpowiedzialności pozwanej na przyszłość.

Powód wygrał sprawę w około 50 %, zatem zastosowano zasadę wzajemnego zniesienia kosztów (art. 100 zd. 1 KPC). Sąd nie uwzględnił wniosku powoda o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 7200 zł albowiem pozew wpłynął do Sądu w dniu 1 czerwca 2012 roku i określono w nim wartość przedmiotu sporu na kwotę 41 983 zł a zatem zastosowanie do ustalenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika powoda miało Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku (Dz. U. Nr 163, poz.1348) §6 pkt 5 w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. W myśl § 4 ust. 2 w/w Rozporządzenia bierze się pod uwagę zmienioną wartość przedmiotu dopiero od następnej instancji. Nie

podlega także uwzględnieniu wniosek powoda w zakresie zasądzenia opłaty skarbowej w wysokości 34 zł. Wydatkiem niezbędnym zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. jest tylko jedna opłata skarbowa.

Koszty sądowe, obejmujące opłatę od roszczeń powoda (5 750 zł) oraz wynagrodzenia biegłych (4 562 zł), zostały pokryte tymczasowo przez Skarb Państwa i na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. obciążono nimi pozwanego w 50%, bowiem w takim stopniu pozwany przegrał sprawę.

Na podstawie art. 113 ust. 4 u.k.s.c. z uwagi na charakter sprawy odstąpiono od obciążenia powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

ZARZĄDZENIE

- doręczyć odpis wyroku z uzasadnieniem pełnomocnikom stron